

Holly Gramazio

Londra’da yaşıyan Adelaideli yazar, oyun tasarımcısı ve küratör. Deneyimsel oyun festivali Now Play This’i kurdu ve ödüllü bağımsız video oyunu *Dicey Dungeons*’ın senaryosunu yazdı. Özellikle kurallar, oyunlar, şehirler, bahçeler ve insanların yaratıcı biçimde hareket ederek çevreleriyle etkileşime girmelerini sağlayan sanat pratikleriyle ilgileniyor. *The Husbands* yazarın ilk romanıdır.

Samet Özgüler

1994 yılında Ankara’da doğdu. 2017 yılında İstanbul Üniversitesi Latin Dili ve Edebiyatı bölümünden mezun olup Eski Çağ Tarihi bölümünde yüksek lisansa başladı. Klasik Filoloji ve Eski Çağ Tarihi gibi alanlardaki çalışmalarına ve çeşitli dillerde çeviri yapmaya devam ediyor.

Kocalar

The Husbands

Holly Gramazio

Roman

© Holly Gramazio 2024

© 2026, İnkılâp Kitabevi Yayın Sanayi ve Ticaret AŞ

Yayıncı Sertifika No: 44066**Genel yayın yönetmeni:** Erdem Öztop**Editör:** Ezgi Hotalak, Deniz Dursun**Yayına hazırlayan:** Bağış Alper Kovan**Çeviren:** Samet Özgüler**Kapak tasarımı:** Fatih Erol**Sayfa tasarımı:** Gönül Kavak**ISBN:** 978-975-10-5001-4

Birinci baskı: Temmuz, 2026

Baskı ve Cilt

Adın Basım Yayın Sanayi ve Ticaret Limited Şirketi

Ataköy 7-8-9 Kısım Mah. Çobançeşme E-5 Yan Yol Cad.

Ataköy Towers A Blok No:20/1 İç Kapı No: 70 Bakırköy - İstanbul

Tel: +90 485 21 25

Sertifika No: 79670

İnkılâp Kitabevi Yayın Sanayi ve Ticaret AŞ

Çobançeşme Mah. Sanayi Cad. Altay Sk. No. 8

34196 Yenibosna – İstanbul

Tel: +90 212 496 11 11 (Pbx)

Faks: +90 212 496 11 12

posta@inkilap.com

inkilap.com

Bu kitabın hakları David Higham Associates ve AnatoliaLit Agency aracılığıyla alınmıştır.

Bu kitabın her türlü yayın hakları Fikir ve Sanat Eserleri Yasası gereğince İnkılâp Kitabevi'ne aittir. Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının izni alınmaksızın hiçbir şekilde kopyalanamaz, çoğaltılamaz, yayımlanamaz ve dağıtılamaz.

KOCALAR

Holly Gramazio

Çeviren: **Samet Özgüler**

Bölüm 1

Uzun boylu ve koyu renk saçları olan bir adamdı. Lauren, bekârlığa veda partisinden oldukça geç döndüğü vakit, onu merdivenlerin başında beklerken buldu.

Bir çığlık patlatıp geriye doğru adım attı. “Has...” diye başladığı cümlesine, “Kimsin sen?” diye devam etti.

Adam iç çekti. “Eğlenceli bir geceydi galiba?”

Halı kaplı basamaklar adama ve loş sahanlığa doğru çıkıyordu. Burası kesinlikle doğru daireydi, değil mi? Öyle olmalıydı: Anahtarı kapıyı açmıştı. Sarhoştı, ama kazara haneye tecavüz edecek kadar da değil. Tekrar geri adım attı ve gözlerini yabancından ayırmadan ışığın düğmesini aradı. Buldu da. Aniden beliren parıltıda her şey olması gerektiği gibiydi: Basamakların açısı, duvarların kremsi boyası, hatta parmaklarının altındaki düğme bile. Bir anlık direnç ve ardından gelen tık sesi. Adam dışındaki her şey olağandı.

“Lauren,” dedi. “Gel hadi. Yukarı gel de sana çay yapayım.”

Adını biliyordu. Yoksa bu o muydu? Hayır, o adamla ayrıralı aylar olmuştu, üstelik sarışın ve sakallıydı, bu o olamazdı. Hırsız mıydı acaba? Ama bir hırsız onun adını nereden bilebilirdi ki?

“Eğer gidersen, polise şikâyet etmem,” dedi. Tabii ki şikâyet edecekti. Gözlerini ondan ayırmadan arkasındaki kapı koluna uzandı ve çevirmeye çalıştı, epeyce uğraşması gerekti, ama başka yöne bakmayacaktı, özellikle de adam şimdi merdivenlerden aşağı doğru inerken. Tanrım! Dairesinden çıkıp koridora doğru geri geri gitti, apartman kapısına ulaşana dek dikkatli adımlar attı. Bir süre kapıyla boğuştuktan sonra içeri ılık ve yoğun bir yaz havası girdi. Çiseleyen yağmur damlalarının arasından dışarı çıktı, ama adamı göremeyecek kadar uzağa da gitmedi.

Adam koridoru geçti, sonra kapı aralığında belirdi. Ardında parlak bir ışık vardı.

“Lauren,” dedi, “ne yapıyorsun?”

“Polisi arayacağım,” dedi Lauren ve şarjının bitmemiş olmasını dileyerek çantasında telefonunu aradı. Telefonun olması gereken cepte, bugün atölyeden gelen boyalı saksı içindeki küçük kaktüs vardı. Telefon ise daha aşağıdaydı. Işığı yanıyordu. Lauren çantasını didik didik edip sonunda telefonunu çıkardı.

Telefonu çıkardı çıkarmasına, ama ekran kilitliydi. Üstelik duvar kâğıdında; kapıdaki adamla kumsalda çekilmiş sarmaş dolaş bir fotoğrafı vardı.

Yüzde iki olan şarjı bire düştü. Ve ekrandaki adam kesinlikle oydu. Yanındaki de kendisi.

Diğer eliyle küçük kaktüsü tutup fırlatmaya hazır hale getirdi. “Olduğun yerde kal!”

“Tamam,” dedi adam. “Tamam. Burada duruyorum.” Ayakları çıplak halde dışarıda birkaç adım atmıştı. Lauren tekrar baktı: Gecenin karanlığında adamın telefonda parlayan yüzü öne çıkıyordu. Gri bir tişört ve yumuşak ekose bir pantolon giymişti. Pantolon bile değildi ki, pijamaydı.

“Tamam, biraz daha ileri çık,” dedi Lauren. Adam iç çekecek biraz daha ilerledi, yalınayak halde kaldırıma yarım düzine

adım attı. Şimdi, adamın etrafından dolanıp alt kattaki dairenin kapalı panjurlarının yanından geçerek apartman kapısına doğru ilerleyecek kadar alanı vardı. Daireler çizirken yüzünü ona dönerek “Orada kal!” dedi. Adam, gözlerini Lauren’den ayırmadan döndü. Lauren kapıdan geçip koridorun fayanslarına doğru çıktı ve teyit edercesine bir bakış attı: Evet, bir tarafta Toby ve Maryam’ın kapalı kapısı, hemen arkasında kendi dairelerinin açık kapısı, tanıdık merdivenler ve doğru ev.

Adamın “Lauren,” dediğini duydu. Lauren’i dinlememiş ona doğru ilerlemişti, dönüp çılgık atınca durdu. Apartman kapısını suratına çarptı, hızla dairesine girdi ve kapısını hışımla çarparak üzerine kilitledi. Dışarıdan hâlâ “Lauren” dediği duyuluyordu. Lauren polisi aramak için telefonuna tekrar dokundu, ama telefonun ışığı yanınca adamın yüzü gözüktü, sonra ekran tekrar karardı. Şarjı bitmişti.

Kahretsin.

Adam “Lauren” demeye devam ediyor, dış kapıdan tıkırtılar geliyordu. “Hadi ama yapma!”

Lauren merdivenleri koşarak çıktı, sahanlığı geçti ve mutfakta şarj aletini aradı. Birini arayacaktı, hatta Toby’yi aşağıya çağıracaktı. Ama sonra ayak seslerini duydu, adam nasıl olduysa dairenin içine girmişti ve yukarı çıkıyordu. Resmen evin içindeydi!

Döndü ve mutfak kapısına doğru yürüdü. Kaktüsü sıkıca tutarak, sahanlığa doğru “Defol git!” diye bağırdı. Hazırdı. Adam biraz daha yaklaşırsa, elindeki fırlatacaktı.

Adam merdivenlerin tepesine ulaştığında “Sakin ol. Sana biraz su getireyim,” dedi. Elini ona doğru uzatınca Lauren yapacağını yaptı ve elindeki kaktüsü fırlattı. Ama ıskalamıştı; kaktüs adamın yanından geçip duvara çarptı, oradan da sekip merdivenlere doğru yuvarlandı. O sessiz gecenin içinde pat, pat, pat

diye hızlanarak merdivenlerden aşağı yuvarlandı ve en sonunda alttaki kapıya çarparak durdu.

“Neyin var senin?” dedi adam, elinde anahtarlar vardı. Demek içeri böyle girmişti: Lauren’in yedek anahtarlarını çalmıştı. Tabii ya. Belki de bilgisayarına girip telefonunu uzaktan kontrol etmişti. Bu yüzden kilit ekranında onun fotoğrafı vardı. Böyle bir şey olabilir miydi? “Tanrı aşkına, geç uzan şuraya lütfen!” dedi adam.

Merdivenlerin ışığını kapatıp sahanlığınkini açtı. Tüm odaların açıldığı ve günde onlarca kez geçtiği kare şeklindeki, büyük, gri sahanlık, ne hikmetse şimdi maviydi.

Ve yerde halı vardı. Daha önce yerde halı malı yoktu. Nereden çıkmıştı ki bu?

Lauren durup bakmadan edemedi: Adam ona doğru yürüyordu. Ayakkabılarla bile kalın ve yumuşak bir his uyandıran halının üzerinden oturma odasının kapısına doğru geri geri gitti. Toby ve Maryam’ın yatak odasının hemen üstündeydi. Çığlık atarsa duyacaklarını düşündü. Ama karanlıkta bile burası onun evi gibi değildi.

Lambayı açtı.

Işık farklı nesnelerin üzerine düşmeye başladı. Kanepe koyu kahverengi görünüyordu ama bu sabah evden ayrılırken kesinlikle yeşildi. Duvardaki saatte normal rakamlar yerine Roma rakamları vardı ve Roma rakamlarını okumak zordu, VII, XI-III, VVI. Bulanıklaşmalarını engellemek için gözlerini kısması gerekmişti. Rafin üzerindeki eski vazosunda laleler vardı, baykuş resminin olduğu poster de gitmişti. Kitaplar farklıydı ya da farklı yerdeydi, perdeler panjurlarla değiştirilmişti. Fotoğrafları daha önce hiç görmemişti, hele bir tanesi vardı ki... Bu bir düğüne ait bir fotoğraftı. Lauren iyice yaklaştı, burnu neredeyse çerçeveye değecekti. Fotoğraftakiler kendisi ve o adamdı.

Oturma odasına arkasından giren adamdı. Kocasıydı.

Lauren arkasını döndü. Adam su dolu bir bardak uzatıyordu. Bir süre sonra bardağı aldı ve ilk kez parmağındaki yüzüğü fark etti.

Bardağı sağ eline aldı ve sol elini önüne doğru açtı, avuç içini yukarı çevirdi, parmaklarını içeri katlarken yüzük hâlâ oradaydı; başparmağının ucuyla ona dokundu. Vay anasını!

“Hadi ama. Otur. İç şunu,” dedi kocası.

Lauren oturdu. Rengi farklı olsa da aynı kanepeydi. Ve her zamanki gibi dağınıktı.

Kocası da oturdu, Lauren ilk başta onun da alyans takıp takmadığını göremedi, ama adam öne doğru eğilince gördü: Yüzük, parmağında parlıyordu. Adam Lauren’i izliyordu. Lauren de onu.

Çok sarhoşum herhalde diye düşündü Lauren, bu yüzden bir şeyleri gözden geçiriyor olabilir. Ama daha önce hiç tanımadığı bu adam ona su vermişti ve eğer beklenmedik bir şekilde gerçekten onunla evliyse rahatlaması değil daha da temkinli olması gerekiyordu.

“Tamam, şimdi içeceğim suyu,” dedi dikkatlice, net bir şekilde, her heceyi telaffuz ederek – her ne kadar normalden daha fazla hece varmış gibi görünse de.

“Tamam.”

Eğer gerçekten evliyse, neden yatakta değil bu herif, diye düşündü.

“Neden yatakta değilsin?” diye sordu.

Adam iç çekti. “Yataktaydım zaten, ama sen eve öyle bir girdin ki!”

“Burada olduğunu bilmiyordum!”

“Ne? Bak. Suyu iç ve elbiseni çıkar, seni yatağa hazırlayalım. Fermuar için yardıma ihtiyacın var mı?”

“Hayır!” dedi Lauren ve bir minder kapıp önüne çekti. Kahretsin. Onu daha önce hiç görmemişti. Onun önünde elbisesini çıkaramazdı.

“Tamam, tamam, şşş, sorun yok, suyunu iç.” Adamın yüzü fazlasıyla yorgun görünüyordu. Kırmızıya çalan yuvarlak yanakları vardı.

“İyi misin?” dedi.

“İyiyim,” dedi Lauren ve bir süre sonra “Ben burada uyuyacağım. Şey, yani seni rahatsız etmemek için... Sen gidebilirsin,” dedi.

“Boş odayı mı istersin? Yatağı temizleyebilirim...”

“Hayır hayır. Burası iyi.”

“Tamam tamam. Pijamalarınla yorganı getireyim.”

Adam odadan çıktı, geri geldiğinde Lauren hâlâ dikkatli bir şekilde dimdik duruyordu. Pijama büyük Sainsbury’s’den aldığı, üzerinde Moominler olan eski pijamasıydı, fakat yorgan yeniydi: Koyu mavi ve açık mavi kareleri yama gibi görünüyordu, ama gerçek bir yama değil, sadece baskıydı. Hoşuna gitmedi. Ve adam bunu fark etmiş gibiydi.

“Biliyorum, ama bir de şu açıdan bak, eğer üstüne kusacak olursan sonunda onu atmak için bir bahanen olacak.”

Sonunda mı? Bu da ne demekti. Bu yorganı ilk kez gördüğüne emindi. Hiç mantıklı değildi. Kafası karıştı ama tartışmak da istemiyordu. Odada bir uğultu dolaştı.

“Tamam,” dedi Lauren. Sırayla “tamam” deyip iç geçiriyor gibiydiler, belki de evlilik böyle bir şeydi; öyle ya bunu ilk kez deneyimliyordu.

Kocasını ışığı kapatıp gece lambasını yaktı. “İyi misin? Tost falan ister misin?”

“Cips yedim,” dedi Lauren. Ağzında hâlâ o tat vardı. “Bir de tavuk.” Lauren bir vejetaryendi, ama sarhoşken değil.

Adam, bir kez daha “Tamam,” dedi ve kapıyı kapatmadan önce “Suyunu iç,” diye tekrarladı.

Lauren, adamın önce mutfığa, sonra yatak odasına gittiğini duydu ve ardından ses kesildi.

Pekâlâ.

Kapıya gidip bir anlığına dinledi. Sahanlıkta ve dairenin içinde sessizlik hâkimdi. Okulda soyunma odasındaymış gibi pijamalarını adım adım giydi: Önce pantolonunun üzerine şortunu, sonra sütyeninin üzerine pijama üstünü geçirdi. Ardından sütyeninin kopçasını çözdü ve kollarını tek tek kıvrarak kol deliklerinden zafer kazanmışçasına çıkardı. Tam o esnada dengesini kaybedip kendini kanepeye attı. Şarjı bitmiş telefonu minderlerden yere düşerken bir gümbürtü koptu.

O an dondu kaldı, kocasının geri gelip gelmeyeceğini görmek için bekledi. Ama adam gelmedi. Belki sıradan bir takırtı olduğunu düşünmüştü. Dışarıda, ana yoldan geçen bir kamyon ya da otobüs olabilirdi.

O sırada bir araba sesi daha geldi. Belki daha gerilerden gelen bir tren sesiydi, ama bunun için saat fazlasıyla geçti. Yoksa gaipten sesler mi duyuyordu? Belki de kocası da sadece bir hayal ürünüydü. Fakat eğer hayal değilse, evinde yabancı bir adam vardı. Ayağa kalkmak için bir kez daha kendini zorladı. Köşedeki masaya doğru sessiz adımlarla ilerledi ve bir sandalye alıp yavaşça kapıya doğru taşıdı. Bunu daha önce hiç yapmamıştı ama birçok filmde görmüştü: Sandalyeyi sıkıştırırsın ve kapıyı kapalı tutar, değil mi? O da öyle yaptı. Sandalyeyi kapıya dayadı ve dengeledi, arkası kapının koluna takılsa da birkaç denemenin ardından yerine oturdu. Son bir kez kontrol etti ve kanepeye geçti. Bir sonraki adımda ne yapacağını düşünürken uykuya daldı.

Bölüm 2

Uyandığında kendini daha ayık, ama çok daha berbat hissediyordu.

Oda aydınlıktı, panjurlar sıcak ışığı içeri alacak kadar eğilmiş, her şey sarıya dönmüştü.

Lauren ayağa kalktı. Etrafına bakındı. Dün gece kendine barikat kurmak için kullandığı sandalye yan yatmıştı, kapı yarı açıktı ve içeriden ayak sesleriyle tıkırtılar geliyordu.

Kocasıydı.

Kendini hiç iyi hissetmiyordu, şarjı bitmiş olan telefonunu eline aldı ve yere düşen sandalyeyi düzeltip dışarı baktı. Ses mutfaktan geliyordu.

Sahanlığı koşarak geçti, parmak uçlarında banyoya girdi ve kapıyı kilitledi. Mesanesini boşaltmakla istifra etmek arasında kalmıştı; ikincisine öncelik vermeyi seçti, sarhoşken yiyip içtiklerinin durdurulamaz yükselişine teslim olarak lavabonun üzerine eğildi.

Kusmak iyi gelmiş, baş ağrısı ve mide bulantısı geçmişti. Şimdi daha iyi hissediyordu. Fakat Lauren bu hissin, çözmesi gereken sorunlar olduğunu hatırlamadan önce en fazla yirmi dakika süreceğini biliyordu. Lavabonun başında suyu ağzında evirip çevirdi, önce tükürdü, sonra yuttu. Dişlerini fırçalamayı

çok istiyordu, ama lavabonun üzerinde biri sarı, diğeri yeşil iki yabancı diş fırçası duruyordu. Diş macunuysa elindeydi.

Uzun zamandır bu kadar çok içtiğini hatırlamıyordu.

“Lauren?” diye seslendi kocası, kapının dışında ama çok yakındı.

“İı, şey evet, bana bir dakika verir misin?”

“Sana kahvaltı hazırlayayım.”

Kapıya baktı, adamın uzaklaşmasını bekledi, sonra yüzünü yıkadı, gecedan kalan son sim ve rimel kalıntılarını da temizledi. Pijamasının üstünü çıkardı ve bir bezle kendini sildi: Yüzünü, omuzlarını, göğüslerinin ve kollarının altını temizledi. Duşu ancak bu adamla neler döndüğünü çözdüğünde alabilirdi.

Dün geceki kıyafetleri çamaşır sepetindeydi. Adam o uyurken oturma odasına gelmiş ve onları almış olmalıydı. Elbisesine ancak kuru temizleme yapılabilirdi ve çamaşır sepeti bunun için kesinlikle yanlış yerdı. Sepette dün geceki sütyen, bir erkek gömleği ile boxer, kendisinin olduğunu bildiği gri kazak ve daha önce hiç görmediği bir de tayt buldu. Sütyenini taktı, kazağını üstüne geçirdi ve sonra pijamasının altını taytla değiştirip aynaya baktı.

Kapatıcı sürmeli miydi? Ya da rimel? Hayır. Randevuya gitmiyordu: Bu adamın neden evinde olduğunu anlamaya çalışıyordu. Temizdi ya da temiz sayılırdı ve bu yeterliydi.

Lauren kapının kilidini açtı.

Kocası üstündeki hırka ve altındaki pantolonla mutfaktaydı. Çevresine bakındı, duvarlar hatırladığı gibi sarı değildi, sahanlıkla aynı renkti, maviydi. Ekmek kızartma makinesi aynı duruyordu fakat kahve makinesi ile duvara dayanmış iki tabureli küçük masa yeniydi. Ocakta bir şeyler kızarıyordu.

Lauren içeri girdiğinde kocası “Demek hayattasın!” diyerek ona kahve dolu bir fincan uzattı ve ardından bir tane daha yapmak için makineye geri döndü. “Pastırma neredeyse hazır,” dedi.

“Ama ben vejetaryenim,” diyerek itiraz etti Lauren.

“Bu durumda da bunu düşünmeyeceksin herhalde...” dedi adam.

Duvara takılı bir şarj aleti vardı, kablosu küçük masanın üzerinde bir halka şeklinde uzanıyordu. Lauren uzak taraftaki tabureye oturdu ve telefonunu şarja taktı. Adam bir sandviç hazırladı ve masaya, Lauren’in önüne koydu.

Eğer bir katil olsaydı, onu dün gece öldürebilirdi – sabaha kadar bekleyip onu pastırmalı sandviçle zehirlemek dolambaçlı bir yol olurdu. Bir ısırık aldı, sandviç güzeldi, gerçekten güzeldi: Çıtır çıtır, tuzlu, tereyağlı taze ekmeği çiğnedi, kahverengi sosun tadını aldı. Aslında daha vejetaryen olmadan önce bile domuz etinden uzak durmaya başlamıştı; domuzların üç yaşındaki bir insan kadar zeki olduğunu duymuştu bir keresinde, yeğeni Caleb’in üçüncü yaş günü partisindeydi. Ama şimdi bu sandviçi çöpe atmak hiçbir domuzu kurtarmayacaktı. Dördüncü ya da beşinci kez aldığı lokmada kendini biraz daha iyi hissetti.

Kocası, elinde bir sandviçle onun karşısına otururken “Eee, gecen iyiydi galiba?” dedi.

Çok güzel bir gece olmuştu. O küçük dükkânda kaktüs saksılarını boyadığını, saksılar kururken içki içtiğini, dolu dolu bir akşam yemeği yediğini, karaoke yaptığını, bir kokteyl bara gittiğini, dans ettiğini, daha da içtiğini, Elena tavukçu dükkânının aynalı fayanslarında ikisinin fotoğraflarını çekerken ağzına tuzlu ve yağlı cipsleri tıktırdığını hatırlıyordu. Işıklar, serin gecede sıcacık parlıyordu. Elena, evlenince onu terk

etmeyeceğine dair söz bile vermiş; böyle bir şeyi asla yapmayacağı mı biliyorsun, demişti. Geceleyin Norwood’a giden otobüsün en üst katına çıkıp oturduğunu ve gökyüzünde inanılmaz büyüklükteki ayı gördüğünü, camdaki yağmur damlalarının ardından Londra’ya baktığını, trafik ışıklarını, yabancıları, kebapları, geniş köprüyü ve şehirden uzaklaşıp banliyöye doğru giderken yaptığı uzun yolculuğu hatırlıyordu.

Sonra mı? Eve varmış ve kocasını bulmuştu.

“Evet,” dedi Lauren. Bir kocayla sohbet nasıl ilerlerdi ki? “Senden ne haber? Neler yaptın?”

“Yüzmeye gittim. Biraz evi toparladım. Ev sahibiyle başları derde girmesin diye Toby’nin pencereyi tamir etmesine yardım ettim.” Demek, kocası Toby’yi tanıyordu. Adam devam etti: “Sonunda şu kutuları da tavan arasına kaldırdım. Bugün de sebze bahçesini elden geçirebilirim.”

Çok çalışkan birine benziyordu. Kadının sebze bahçesi yoktu ama herhalde adamındı.

Evin her yeri, aradaki farkı bulun bulmacasına dönüşmüş gibiydi. Daha fazla yemek kitabı vardı ve kapıyı çok sert çarptığı için duvarda oluşan göçük kaybolmuştu. Ama lamba hâlâ yamuk duruyordu. Dün boyadığı kaktüs saksısı ise pencere kenarındaydı, tabii içindeki kaktüs yamulmuştu. Kocası onun için merdivenlerin dibinden toplamış olmalıydı. İyi birine benziyordu ama bu, onun burada olmasının rahatsız edici olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

Adam, Lauren dışarıdayken ortaya çıkmıştı. Evden çıkıp sonra tekrar geri dönerse, her şey normale dönebilir miydi? Denemeden bilemezdi. “Ben, yürüyüşe çıkacağım,” dedi, “biraz kafamı boşaltmam gerek.”

“Sana eşlik etmemi ister misin?”

“Hayır, ben iyiyim.”